

POMAHAJ BÓH

ČASOPIS EVANGELSKÍCH SERBŮ

4. číslo

Budyšin, měrc 1952

Lětník 2

Bibliske rozpominanje

1. Kralow 3, 5—15.

Prawje so modlić, njeje lóhko! Zo prawje so modlić njemóžemy, je wulka nuza wěrjacych cyleje křesćanskeje cyrkwy. Tohodla tež tak mało žohnowanja z našich modlitwow za nas a naš lud wuchadza. Njeje to pola nas runje tak, kaž we wotadže, kotrejž japoštoł Jakub pisaše: „Hač-runjež prosyće, da však ničo njedóstanjeće, tohodla zo wy ze zlym zamyslenjom prosyće!“ Štó pak nam praji, kak mamy prawje so modlić? — Wučomnicy našeho Knjeza tež njewědžachu, kak maja prawje so modlić a tohodla so Knjeza woprašachu. Njeh je jich próstwa tež naša: „Knježe, nawuč nas k Bohu so modlić!“ Jezus wotmołwi jim ze s'owami swjateho Wótčenaša. Tuta Knjezowa modlitwa nam to jene cyle jasnje praji: při próstwje wo všědny chléb niesměmy próstwy „Swjećene budž twoje mjeno, přińdž k nam twoje kralstwo, twoja wola so stań kaž na njebu tak tež na zemi“ zabyć! Štóz pak chce jenož wo všědny chléb prosyć, to rěka wo zemske kubla, tón so njeh njedžiwa, hdyž Bóh jeho modlitwu začisnje.

Hdyž w 1. knihach kralow kedźbliwje čitamy, kak je so kral Salomo k Bohu modlił, móžemy tež wot njeho prawje so modlić nawuknyć. Tuta modlitwa je swjatemu Wótčenašu hižo jara podobna, hdyž tež nic po słowje, tak tola po duchu. Štóz so tak modli, kaž tu kral Salomo a kaž je nas potom Chrystus wučil, toho modlitwa so Knjezej spodobu a budže wuslyšana. Štóz pak so hinak modli, toho modlitwa so Bohu njespodobu a žane žohnowanje njepřinješe. Wězo nochcu z tym prajić, zo mamy

samsne słowa trjebać kaž Salomo abo zo mamy jenož ze s'owami Wótčenaša so modlić. Ně, njeh so kóždy ze swojimi słowami modli; jenož njeh njezabudže, Bohu česć dawać a sam zaso wo to prosyć, štož je to najwažniše!

Prawa modlitwa, kotraž so Bohu spodobu, ma so spěwać po Božej woli a prikazanju. Bóh sam džeše Salomonej: „Proš, što či dać dyrbju.“ Čłowjek, kiž so za Bohom njepraša, jeho słowo zacpěwa a so na přikład jenož w nuzach na njeho dopomni a wo pomoc prosy, toho modlitwa njewuchadza z bohobojazneje wutroby. Wot tajkeje modlitwy Swjate pismo praji: „Bjezbóžnych wopor je Knjezej hroznošć, ale pobožnych modlitwa je jemu spodobna.“ A pola scénika Jana čitamy: „My wěmy pak, zo Bóh hrěšnika njeslyši: ale jeli zo štó bohobojazny je a čini jeho wolu, toho slyši wón.“ Dokelž pak Chrystus bohobojaznemu hrěchi wodawa, smě wón so modlić po słowje našeho Zbóžnika: „Prošće, a wam budže date“ a „štož wy prosyć budžeće w mojím mjenje, to chcu ja wam činić“. Prawa modlitwa so powoła na tute słowa našeho Knjeza.

W přenjeje próstwje Wótčenaša prosymy: „Swjećene budž twoje mjeno.“ Runje tak prosy tež Salomo: „Ty sy mojemu nanej Dawitej wulku smilnošć wopokazał.“ Wón njehwali wulke skutki a wuspěchi swojeho nana, kiž je woprawdže wulce skutkował za swój lud a kraj. Ně, wón dawu česć a chwalbu mjenu Božemu, dokelž wě, zo Boža hnada a smilnošć to bě, kotraž so w skutkach a wuspěchach Dawitowych jewješe. Salomo tež tute wulke skutki a wuspěchi za to najwažniše w žiwjenju krala Dawita

njeměješe, ale jeho „Chodženje we wěrnosći a prawdosći a ze sprawnej wutrobu“ před Bohom! Tež my so hakle potom prawje modlimy, hdyž jenož Bohu česć a chwalbu dawamy a sami sebje so njehwalimy, hdyž so z profetom Danielom modlimy: „My ležimy před tobú z našeje modlitwu nic na našu prawdosć, ale na twoju wulku smilnošć.“

Salomo w prawym dopóznaću sebje sameho so dale modli: „Knježe, ty sy mje krala sćinił na mojeho nana Dawita město: a ja sym mały młodženc, njewěm mojeho wuchoda a nutřhoda“ (to rěka: njewěm sebi radzić ani pomhać)! W prawej pokornosći wuznaje wón so swojeje njenažonitosće, swojich mjezow jako słaby čłowjek, wosebje štož prawu a prawdosć, dobre a zle nastupa. Wón njewě, kak ma so prawje zadžeržeć w tak čěžkim a zamołwitym zastojnstwje, kak móhl nad tajkim wulkim ludom z dobrym a přikładnym kralom być! W prawej zamołwitosći před Bohom widži wulke nadawki krala a toho luda, kiž njeje Salomonowy, ale Boži lud. Salomonej njeje to prašenje to najwažniše: kajki wužitk, kajke lěpšiny kralowski trón mi přinješe? ale tamne prašenje: kajke su nadawki a winowatosće krala, kak móhla so Boža wola wuskutkować w mojich zakonjach a prikazanjach? Moji lubi, štož takle so modli, tón so zawěrnje w duchu 2. próstwy „přińdž k nam twoje kralstwo“ modli!

Wo čo prosy Salomo? Wón však njeprosy wo zemke wěcy a kubla, ale wo poslušnu wutrobu: „Tuž chcył ty swojemu wotročkej poslušnu wutrobu dać, zo by twój lud sudzić móhl a zo by póznał, što je dobre abo zle.“

Po słowje přeložene ma tu rěkać: Salomo prosy wo „slyšacu“ wutrobu, to je wutroba, kotraž na Bože słowo a jeho wolu slucha a Bohu poslušna je, kotraž so wo prawu a prawdosć, wo spóznaće dobreho a zleho prócuje. Štóż takle so modli, w toho skutkowańju móže so woprawdže „Boža wola tež na zemi stać“! Hlejće, to je kral, kajkehož rad mamy. Wón njeprosy wo wěcy, wo kotrež kralojo hewak rad proša, dokelž je za najwažniše maja, mjenuje wo bohatstwo, dobyće nad njeprěčelemi, dolhe žiwjenje atd. Ně, Salomo prosy wo kmanosć, prawje sudzić a zle a dobre rozeznawać!

Z tym pak nochcu prajić, zo w našich modlitwach wo zemske wěcy njesměmy tež wo dolhe žiwjenje atd. prosyć. Wězo, zo to tež směmy. To tola wšitko wuprajimy z próstwu: „Naš wšědný chlěb daj nam džensa“! Ale tu njesměmy zabyć přispomnić: „Ale twoja wola so staň!“

Hdyž mamy jako nan abo mać, jako duchowny abo wučer, jako hospodar abo hospoza z knjezom być nad druhimi, potom je tež za nas tuta próstwa wo slyšacu a poslušnu wutrobu jara wažna, zo bychmy jako tajcy wosebje na Božu wolu a kaznje a nic na swoju wolu a myslički kedžbowali!

Prawu modlitwu Bóh rady wuslyšuje. Salomonowa modlitwa so tomu Knjezej spodobaje. Tohodla wón jemu wyše toho, wo což prosył bě, tež to, wo což prosył njebě, dari, potakim nic jenož mudru a rozumnu wutrobu, ale tež bohatstwo, česć a dolhe žiwjenje. Na něšto mamy hišće kedžbować: Knjez praji: „Hlej, ja sym čí mudru a rozumnu wutrobu dał.“ To tola rěka: Ty hišće próstwu dowuprajil njejsy, da sym ju čí hižo dopjelni! To samsne praji Knjez pola profety Jezajasa: „A stanje so, zo prjedy dyžli budžeja wołać, chcu ja wotmołwić; hdyž hišće rěča, chcu ja jich slyšeć.“

Poslušna, ponowjena a čista wutroba je tež za nas najwažniši dar Boži. bjez kotrehož nam wšo druge ničo pomhać njemóže. Bjez poslušneje wutroby budžemy kubřa a dary wužiwać jenož za swoju česć, lěpšinu a wužić, a nic w zamołwitosći napřećo Bohu, po jeho woli a našim blišim

k lěpšemu. Na tajke wašnje pak so wot Boha wotsalujemy, swojej duši škodžimy a na kóncu wěčne žiwjenje zhubimy. Wšak nam Chrystus praji: „Što pomha čowjekej, hdy by wón runje cyły swět dobył a pak na swojej duši škodował?“ W swjatym Wótčenašu nas naš Knjez so modlić wučí: „Njewjedź nas do spytowanja!“ Tež za Salomona je telko česće a bohatstwa wulke spytowanje. Tohodla jemu Bóh praji: „Hdyž budžeš po mojih pućach chodźić a dźeržeć moje wustajenja a kaznje kaž twój nan Dawit chodźil je, chcu čí dolhe žiwjenje dać.“ Z poslušnej wutrobu chodžeše Salomo po Božich pućach. Tak budže tež naša poslušna wutroba wšitke spytowanja z Božej pomocu přewynić móć.

Za wuslyšenje modlitwow dyrbymy Bohu džak a chwalbu spěwać! Salomo woprowaje zapalne wopory a džakowne wopory a dawaje na tajke wašnje zašo Bohu česć, kaž tež my w Knjezowej

modlitwje spěwamy: „Fřetož twoje je kralestwo a móć a česć hać do wěčnosti!“

Salomo pak nimno toho wulku hoscinu wuhotowaše wšém swojim wotročkam, to rěka: wón da so wšém blišim a susodam wobdžělic na swojim wulkim wjeselu. Njezabudźmy tež my ženje, so Bohu džakować za wšě wuslyšane a njewuslyšane modlitwy a njech so naši bratřa a bliši wobdžěluja na našim wjeselu! Bohaće nas Bóh wobdaruje a žohnuje. Derje nam, hdyž so modlimy kaž tu Salomo! Derje tomu ludej a krajej, kotremuž Bóh takeho krala powoła, kotryž prosy wo poslušnu a rozumnu wutrobu, kotraž lud po prawdosći sudzi a kotraž dobre a zle rozeznawa, a kotremuž wyše poslušneje wutroby hišće bohatstwo, česć a dolhe žiwjenje je spožčene! W takim kraju a ludu je jednota, měr a bohobojaznosć, runje kaž běše to w israelskim kraju a ludu w časach krala Salomona! Hamjeň! Pa.

Syn Hrodzišćanskeje wosady

Štóż je mój nastawk w hodownym čisle „Noweje Doby“: „Hodowny hósć w Hrodzišću“ čitał, tón wě, zo běše tutón syn Hrodzišćanskeje wosady sławny po-

slawny slědzer a misionar Jan August Měrcink, kiž je so w Hrodzišću 21. 8. lěta 1817 jako syn serbskeho šewca narodził a hižo 30. 3. 1875 w Małym Wjelkowje zemřel, zo je runje pjeć lět doho byl na wulce strašnym pućowanju w swjernym lodowym mořju, zo je sebi tehdy dobył najwjetše zaslužby wo wuslědženje

sewjerno-wječorneho přejězda a sebi přez to dobył wulke česćowanja, zo je jeho sakski kral Jan přeprosył za swoje blido.

Přispominam hišće, zo je jemu jendželska kralowna za jeho zaslužby přepodala medalju z ryzeho złota, kotruž sebi hišće džensa jeho wnuk, profesor w Goettingenje, jako drohu dopomnjeńku chowa, a zo je so jeho sotra Lenka rodž. Ba ? ? potakim z druhého mandželstwa jeho maćerje, wuaaia do Nječornja.

Wjeselu so, zo móžu tu džensa pokazać jeho wobraz, kiž pochadza wot jendželskeho mištra a so namaka w rjanej jendželskej knize wo Měrcinku. Wobraz nas zawěsće jima! Hako by sławny pućowar žiwy na nas zhladował ze swojimaj čornymaj woćomaj ze swojimaj hustymaj browkomaj a ze swojej čornej brodu. W tutym wobliču so zjewi nje-wšědný bohaty duch, ale tež kruta energija. Tutón muž wě, što chce a přewjedže, štož je sej předewzał. —

Měrcink běše wobhnadžený ze synym strowym čělom, z kotrymž je zamóhl najwjetše strachi, najwjetšu horcotu a nawjetšu zymu, hlód a chorosće přětrać. Wón běše druhdy skoro přezwaž-

liwy a njeznaješe žaneje bojsoće. Hdyž jako misionar přebywaše w Labradorje, doby sej piez to powstykowne wobdźiwjenje pohanskich Eskimowcow, kiž sej w swych sněhowych chalupach wo jeho přezwažliwych jězbach z psyčimi sanjemi powědachu. Wón běše z njebojaznym wušiknym honjerjom a je so wjele króć podať do smjertneho stracha. Raz chychu jeho pižmowe byki, hdyž njeměješe žanych patronow wjacze za swoju třeľbu, roznjemdrjene na swoje wótre kónčkojte rohi wzać. Wón móžeše so jenož přez to wuchować, zo měrnje wočakowaše, doniž njeběchu roznjemdrjene dziwje byki cyle blisko k njemu docérile. W poslednim wokomiku wón skoči z mčnym skokom na bok. Byki w swym nahlym čerjenju njemóžachu zastać, dyrbjachu dale čeríc. Měrcink pak so doby doprědka a so skónčnje wuchowa. K tomu zawěšće slušese chrobosć.

Njemóžu tu wopisać, što je Měrcink na swym slědžerskim pućowanju měl wutrač, žalostne wichory, kiž při samym lódz rozlamachu, častostne strachi přez hobrske lodowniska, kiž chychu lódz zmjasć, skónčnje, hdyž běchu lódznicy swoje cyroby nimale zjělli, žalostny hlód. — Móžachu so jenož někak zežiwić z rybarstwom a z hońtwjerstwom na soby, pižmowe byki, mórske psy a mórske ptaki. Při tajkim zežiwjenju jenož z mjasom čłowjek skónčnje schori na skorbut abo džasnowe hniće. Džasna jemu hnića, zuby jemu wšitke wupadaja, chorosć so wupřestrěwa na noze a ruce, kiž so cyle stornja a skónčnje čłowjek na slabosć zemrě. Wot 76 mužow, kiž běchu z Měrcinkom hromadze do sewjerneho morja wujěli, zemrěchu pjećo. Ale schorjechu nimale wšitcy.

Namórnicy běchu tehdy zwjetša jara hrubi, strašni ludžo, zwučeni sakrować a čertować. — Je woprawdže spodziwno, kajki wulki wliw je Měrcink na wšitkich, wot kapitana hač do poslednjeho namórnika měl. — Hdyž so wón po dokonjanym pućowanju w Jendzelskej z nimi rozžchnowa, jeho wšitcy přewodžachu k lódzi, kiž měješe jeho do Hamburka dowjěć. Haj tući we wichorach, njewjedrach, tajnych strachach skrućení mužojo so

njehańbowachu sylzow, kiž so jim z wołow ronjachu. —

Měrcink so jim njeběše ženje natykował z nabožnymi wurazami. Ale wón běše jim přeco był z přikladom! — Wón njeběše nabožnje hiowu wěšať, ale z bjezporočnym, žaneho džě.a so strachowacym, žiwjenju a swětej wotewrjenym towarom. — Hdyž wšitcy zadwělowachu, hdyž jich žiwjenje jenož hišće na słabej nitce wisaše, wón nježhubi swoju dowěru do Boha. Tehdy woni spóznawachu, zo měješe Měrcink we sebi něšto, štož jemu dawaše móc, wšitko přečerpíc, wšitko přewinyc — to běše jeho nutrne zjednoćenstwo ze Zbožnikom. Hlejeće, w Měrcinku so wusutkowa slowo swjateho Pawola Fil. 4, 13: „Ja wšitko móžu přez toho, kiž me posylnja, to je přez Chrystusa.“ — Křesćanstwo je žórlo mocy! — O. W.

Pižmowy byk — Bisam (Mochsus)ochse, sob — Rentier, mórski pos — Seehund.

Wosadne žiwjenje w Klukšu w léce 1951

Narodžile su so 66 džěci, z tutech běchu 26 holcow a 40 hólcow. 7 so njeje hišće wukřičilo. Konfirmirowanych bu 62 džěci, z tutech běchu 28 hólcow a 34 holcow.

Wěrowane bu 45 porow.

32 stawow našeje wosady zemrě, z tutech běchu 6 ženjenych mužow, 3 ženjene žony, 4 wudowcy, 5 wudowow, 3 młodych mužow, 2 njewudatej žonje, 1 nježeněny muž, 4 džěci a 4 morwonarodžene.

Spowjednych mějachmy 550, to je jara mała ličba na tak wulku wosadu, najmjeńša dyrbjala ličba 2000 rékać.

Zběrki běchu jara dobre. Nabywali smy wšo hromadze 7496 hriwnow, přez domjacu zběrku 3093 hr., wotedachmy na krajnu cyrkej 1632 hr., we wosadze wostachu 1451 hr. Přez kolekty w cyrkwi je so 3839 hr. nabywało, z toho přinědže na krajnu

cyrkej 678 hr., za našu wosadu wosta 3093 hr.

W zašym léce je nam k twarski mištr Domaš ze Zdžěrje wutwaril cyrkwinu žurlu, a to z nazbéranych pjenjez abo tež z pjenjez, kotrež smy wot krajneje cyrkwe dostali. Blidarski Siegfried Wićaz z Klukša, staw młodeje wosady, je nam woltar a woltarnišćo natwaril, wobraz Jericho narysował a zaškleńcował. Žony žonskeje služby su k woknam zawěški kupili. Budešćanska wosada je nam 300 hr. za harmonium darila, k Métrach je za cyrkwinu žurlu dwoje kachle wobstarať, kiž jara derje tepja. Knjez překupc Krumbholz je nam dwaj wobrazaj našeje cyrkwe za žurlu daril. Móžachmy tohodla žurlu hižo 10. junija na serbskim cyrkwiniskim dnu poswjećić.

Dale smy kantorat a faru překryć, dwaj wuhněj našeje cyrkwe ponowić, wšitke džěry a d'ěrki cyrkwinych woknow přez škleńčerja wulěpic dali, zo njetřebali w zymje při Božich službach mjerznyć.

2. septembra zašeho léta, na žnjowym džaknym swjedženju, smy poswjećili jara stary a drohotny zwón z podjanskeho časa, kotryž je so w nalěcu 1915 při horcych wojowanjach přez třělenje artilerie puknył. Měnjachu, zo móhl so zwón zaso trjebać, hdy by so ze železnym wobručom zaplatať, ale tak plataný zwón klinčeć nochcyše. Tohodla so swjatki zašeho léta rozsudzichmy, zwón z wěže dele wzać a tutón na swětaznate zwonarstwo Schilling w Apoldze pósćać, zo by so tam wuporjedzil. Tydžen do žnjoweho džakneho swjedženja so zwón do domizny wróci. Knjez twarski mištr Domaš a jeho syn zwón zaso do podstawa zwonow (Glockenstuhl) zasadžištaj, tak zo nam nětko stary a drohotny zwón zaso znowa sluzi.

Klukšanska wosada sebi přeje k tutomu zwonej zaso zwony stareho typa. Mějachmy tu rjane zwony, kotrež dyrbjachmy bohužel we wójnje wotedać, a žadyn z wotedatych so wjacze domoj wróciť njeje. Bóh dať, zo by so nam měr swěta zdžerzał a my k nowym zwonam přišli. Rady budu naši wosadni za nowe zwony swoje dary a wopory přinošować, jelizo so časy polěpša a měr

na zemi so wobchowa. Chcemy Boha wo njón prosyc a jeho chwalic z tym, zo za naše Bože domy wopory přinjesemy a našu wě.u do Bona a Zboznika skrucimy.

Móhli tu hišće powědać, kak su sebi wosadni w Połpicy pod nawjedowanjom k starosty Benša zwjetša ze samsnych srédkow rjanu kapału natwarili, ale wo tym pozdižo. Me.

Wosadna rozprawa z Huski

W zašlym léce je so w našej wosadze wukřci. 87 (léto prjedy 71) džěci. 83 paćerskich džěci su swój k.ćeński slub při konfirmaciji wobnowile. Wěrowanjow bě 40 (léto prjedy 51). Zemřeli běchu 47, run_e tak wjele kaž léto prjedy. K Božemu blidu přindžechu 1522 wosadnych, 578 muskich a 944 žónskich, to je 330 wjace hač w léce 1950. Bibliske hodžiny mamy w 7 wsach, kruhow mlodeje wosady 3, žónskej službje stej 2.

Mějachmy 74 hlownych Božich službow, 7 druhich kemšow a 42 nutrnoscow. Bože služby za džěci wotměwaju so na 3 městnach, w zašlym léce běchu to 65, a to w Husce, we Warnočicach a Hnašecach. Při 3 wulkich zběrkach je so w zašlym léce nazběrało 4930,80 hr. Za pjenjezy, kiž smy při poslednej zběrce za našu wosadu zběrali, móžachmy pišćele dospolnje wobnowić a paćersku stwu ponowić. Pa.

Malešery. Z Božej pomocy smy tu w zašlym léce něšto dokonjeć móhli, štož bu hižo w léce 1938 planowane: Swój Boži dom smy dospolnje wobnowić móhli. We wjesolych, pyšnych a swětlych barbach strowi wón nětko kóždeho, kiž do njeho zastupi. Dale smy šerjace kachle wotstronili a sebi elektriske tepjenje zatwarili. kotrež sej dosć wuchwalić njemóžemy. (Tute zdželenje budže wjele wosadam wažne. Je však wutepjenje Božeho domu džensa we ebity problem. Přisp. redakcije.) Wosada je radlubje woprowała — kaž hižo w léce 1949 za 3 rowe zwory a w léce 1950 za wuporjedjenje a wudospoljenje bawlow —, zo smy móhli wjetši džěl wudawkow hižo zarunać.

Z tym je wosada tola tež dopokaza.a, kak luba jej cyrkej je. Bóh chce dać, zo tajka lubosć přeco žiwa wostanje!

Naše cyrkwinske knihi powědaju nam wo wosadnym žiwjenju z léta 1951 scěhowace: Křćenjow bě 50; konfirmowane bu 41 džěci; zwěrowane bu 20 porow; pochować smy dyrbjeli 20 wosadnych. Spowjednych mějachmy 1010. 23 kroć swjećachmy Bože wotkazanje w domach wosadnych, zwjetša při chorolozach. — Nimo zběrkow po domach za znutřkowne misionstwo a za wosadu so nawda w kolektach za samsnu wosadu 2629,04 hr, a w kolektach za krajnocyrkwinske potreby 643,18 hr. Wutrobny džak hišće raz wšitkim lubym dawarjam a zběrarjam! Bóh chce dale žohnować našu Malešansku wosadu! A.

Łupoj. We Łupoji mějachmy w zašlym léce 9 křćenjow, 17 paćerskich (kotrež buchu tež konfirmowane), 9 wěrowanjow a 4 chowanjow. To však je dosć na našu wosadu — 540 dušow. A hdy bychy so wšitcy 40, kotřiž při křćenjach kmótrachu, nětko tež hišće chcely woprawdže sobu wo to starać, zo so wšitke tute džěca w křescanskim duchu wukublaju, a wšitcy wěrowani (běchu jich však poprawom 18) — kaž to před Božim woltarjom wobkručichu a slubichu — svoje mandželstwo prawje swjećili po znatym hesle: „Ja a mój dom — my chcemy Knjezej služic“ — a hdy bychy wšitke 17, kotrež so poklaknywši swjatočnje a zjawnje před cylej wosadu Chrystusej wuznachu a swoje rjane a swjate slubjenje wuprajichu (chiba „wotpołożichu“), nětko tež swěru k Božemu slowu a blidu měli (wšak přeco hišće potrebně chutneho a přeswědčaceho napominanja staršejju!) — da to njebylo jenož dosć, ale bychmy so móhli a směli runać „městu na horje“: Hlej, krasnosć Knjeza schadza nad tobu.

Njemóžemy pak nětko runjowon rjec, zo je na 540 dušow dosć abo samo přewele, hdyž běchu za cyle léto 220 k spowiedzi a niedželu 40 na kemšach (40 w přerězku). Přirunam-li k tomu ližbu tych, kotřiž Boži dom pjelnjachu

při wěrowanjach a mjez nimi najwjace tajkich, kotřiž jón hewak zane nima.u, da njewěm a so tohodla Was prašam, hač njebychmy při tajkich „skiadnosćach“ lěpje durje zawřeli.

Hdyž so při zběrkach nazběra 817 hr., móžemy drje rjec, zo to tež njeje runjowon mjenje dyžli pola was, hdyž předewšěm džiwamy na to, zo je wosada w léce 1948—1949 na wuporjedjenje Božeho domu a za zwony woprowała 9000 hr. a wjele žita a cyrobiznow — ale z tym však so tohodla hišće njemóžemy runać „městu na horje“. Wy pak najskerje tež nic — a bydličeli wyše dyžli my tu w serbskej holi.

Tutu bilancu mamy nětko na starosći abo na swědomnju — tohodla ju však podam — nic jenož we Łupoji ale tež druhdze.

Što pak to rěka, zo mamy ju na starosći a na swědomnju?

Wěmy, zo za Bože kralestwo njemóža być rozsudzace někajke ličby. Běchu abo su tajke ličby tež hewak wšudžom a přeco přeswědčace? Wěc sama na sebi njepotreba někajkeho wusprawjenja — na příklad přez tajke přeco zaso wabjace ale što wě hač naposledku tola jebace ličby, dokelž je kralowska a tohodla dobyćerska. Njenamakamy runje w kóždej tajkej statistice abo bilancy wobkručene nam znate słowo Knjezowe: „Wy njejsće mje, ale ja sym was wuzwolil“? Što mamy potajkim na starosći abo na swědomnju? Tute ličby! Tutu bilancu! Přetož ližimy tola přeco hišće wosady po dušach. Chiba zo sebi wuprosymy Božu hnadu a žohnowanje. Štož pak njewobstaramy, to hinje! Běda nam!

F.

Kemše w Drježdžanach

Njezabudžće swojim priwuznym w Drježdžanach napi.ać, zo budu nježelu Laetare (23. měrca) w Měrcin Lutherowej cyrkwi w 15.30 hodž. serbske kemše (Drježdžany - Nowe město). Předować budže farar Albert-Malešanski.

Porjedženka. W januarskim čisle na 3. stronje w 2. rjadce ma rěkać: Kajkeho ducha džěco ty sy (nic džěd).